

Η γλώσσα στην ποίηση

- η γλώσσα στη λογοτεχνία και στην ποίηση έχει τελείως διαφορετική λειτουργία απ' ό,τι η γλώσσα που χρησιμοποιούμε στην καθημερινή μας ομιλία. Η λέξη στην καθημερινότητα διατηρεί την κυριολεξία της, καλύπτει ακριβώς το νόημά της, ενώ στη λογοτεχνία η λέξη έχει άλλο ρόλο, άλλο προορισμό, κρατά βέβαια τη σημασία της αλλά η σημασία είναι απλώς η αφορμή
- η τέχνη δεν απευθύνεται στη λογική αλλά στο συναίσθημα, κυρίως στη συγκίνηση, γι' αυτό **υποβάλλει**
- ο καθένας ζει τη δική του πραγματικότητα, τη δική του αλήθεια, από τη δική του οπτική γωνία. Ο καλλιτέχνης εκθέτει τη δική του οπτική γωνία και προσπαθεί μέσω της τέχνης του να επικοινωνήσει, έχοντας συνθέσει έναν δικό του κόσμο, έχοντας βάλει μια δική του «σειρά» στα πράγματα. Η τέχνη είναι ανάπλαση, αναδημιουργία του κόσμου.
- η ποίηση από τη φύση της είναι πιο υποβλητικά σκοτεινή από την πεζογραφία. Είναι αφαιρετική, αποφεύγει την ανάλυση σε λεπτομέρειες, υποβάλλει περισσότερο και σημαίνει λιγότερο (στο σημείο αυτό συγγενεύει με τη μουσική).
- **η ποίηση υποβάλλει, η καθαρότητα «σημαίνει»:**
η γλώσσα στην ποίηση και τη λογοτεχνία είναι πιο σκοτεινή, πιο υποβλητική. Η σαφήνεια και η καθαρότητα, που είναι αρετές σε άλλες μορφές κειμένου και σε άλλες επικοινωνιακές περιστάσεις, όσο αφορά την έκφραση συναισθηματικών καταστάσεων εξαντλεί τα πάντα και δεν αφήνει καμιά προέκταση, καταδικάζει τη φαντασία και το συναίσθημα σε αδράνεια και κάνει το κείμενο ψυχρό. Η ποίηση, προσπαθώντας να εκφράσει την μοναδικότητα της στιγμής αλλά και του ανθρώπου που βιώνει τον κόσμο, ψάχνει κάθε φορά για καινούριες, απροσδόκητες σχέσεις, καταργεί της καθιερωμένους συνδυασμούς.
- η υποβλητική δύναμη της ποιητικής γλώσσας κατορθώνεται με τα λεγόμενα «σχήματα λόγου», κερδίζει στη μεγαλύτερη στιγμιαία οξύτητα τη μεγαλύτερη δυνατή πολλαπλότητα («πολυσημία») συγγένεια με τη μουσική: ⇨ μ' ένα minimum μέσω προβάλλεται ένα maximum αποτελέσματος

- «Η ποίηση δεν είναι μια απελευθέρωση συναισθήματος, αλλά μια **απόδραση** από το συναίσθημα. Δεν είναι η έκφραση της προσωπικότητας, αλλά μια **απόδραση** από την προσωπικότητα. Αλλά βέβαια, μόνον όσοι έχουν προσωπικότητα και συναίσθημα γνωρίζουν τι σημαίνει να θέλεις να δραπετεύσεις από αυτά».

T.S. Eliot